यस्यैवं विदुषोऽग्निहोत्रं जुह्वति। य उचैनदेवं वेद" [३] इति॥ लोके क्षीरप्रदां धेनुं विविधघासादिप्रदानेन तीर्थे स्वीय-भोगस्थाने तर्पयति प्रीणयति। एवमियमग्निहोत्री धेनुः हो-मद्रव्यं बहुक्षीरं प्रयच्छती साङ्गकर्म्मसम्पादनद्वारा यजमानं तर्पयति। अथवा धेनुमग्निहोत्रीं तीर्थेऽग्निहोत्राख्ये कर्म्मणि यजमानः यथा तर्पयति। तथेयमग्निहोत्री कर्म्मफले यजमानं तर्पयति। स च यजमानः प्रजया पशुभिश्च तृप्तो देहपातादूर्द्ध्वं स्वर्गं प्रजानाति। ततः पूर्व्वं दीर्घायुष्येण युक्तः पुत्रं पौत्रञ्च पश्यति। एवमग्निहोत्रीमहिमानं जानतो यस्य यजमानस्या-ग्निहोत्रं अध्वर्य्युः पुत्रादयो जुह्वति। यश्च केवलमुक्तवृत्तान्तं जानाति। तावुभावपि मिथुनरूपैः पुत्रादिभिश्च सम्पन्नौ भवतः॥

इति श्रीसायनाचार्य्यविरचिते माधवीये वेदार्थप्रकाशे कृष्णयजुर्ब्राह्मणे द्वितीयकाण्डे प्रथमप्रपाठके अष्टमोऽनु-वाकः॥ ८॥

अथ नवमोऽनुवाकः।

अष्टमेऽग्निहोत्रविधिरुक्तः। नवमे तदीयमन्त्रा उच्यन्ते। यद्यपि द्वितीयानुवाके संसृष्टासंसृष्टमन्त्रावुक्तौ। तथापि संसृष्ट-होम एव न तु तन्मन्त्रौ। तस्मात् तौ मन्त्रावत्र विधत्ते। "त्रयो वै प्रैयमेधा आसन्। तेषां त्रिरेकोऽग्निहोत्रमजुहोत्। द्विरेकः। सकृदेकः। तेषां यस्त्रिरजुहोत्। स ऋचाऽजुहोत्। यो द्विः। स यजुषा। यः सकृत्। स तूष्णीम् [१]॥ यश्च यजुषाऽजुहोद्यश्च